

Note: When this publication was originally published, we were known as Protection & Advocacy, Inc. (PAI). In October 2008, we changed our name from PAI to Disability Rights California.

**ສິດດ້ານການໃຫ້ຄໍາຍິນຍອມຂອງຄົນປ່ວຍ
ໂລກຈິດທີ່ຖືກຄຸມຂັງລະຍະຍາວ**

(CONSENT RIGHTS OF PSYCHIATRIC PATIENTS ON LONG-TERM COMMITMENTS)

Daniel A. Pone, ທະນາຍຄວາມອະວຸໂສ

ຄໍາຖາມ

ຄົນປ່ວຍໂລກຈິດມີສິດໃຫ້ຄໍາຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດແນ່ນອນສໍາລັບຄົນປ່ວຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການຄຸມຂັງລະຍະຍາວ 72 ຊົ່ວໂມງຫລື 14 ມື້?

ຄໍາຕອບໂດຍຫຍໍ້

ທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນກັບກົດບັນຍັດ **Lanterman-Petris-Short (LPS)**, ລວມທັງຜູ້ທີ່ຖືກປົກຄອງດູແລ, ໄດ້ສ່ວນສິດພື້ນຖານໄວ້ໃນການຕັດສິນໃຈໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວທີ່ໃຊ້ຢາຕ້ານອາການໂລກຈິດ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີສຸກເສີນຫລືໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນວ່າຕົນໄຮ້ຄວາມສາມາດ. ໃນກໍລະນີທີ່ບຸກຄົນໃດໄດ້ຖືກສານຕັດສິນວ່າເປັນຜູ້ໄຮ້ຄວາມສາມາດແລະຈຶ່ງໄດ້ຖືກຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ສມັກໃຈເປັນເວລາເຫຼັກກວ່າ 14 ມື້, ກໍຈຳເປັນຕ້ອງມີຜູ້ຕັດສິນໃຈແທນ.

ການວິເຄາະ

ໃນຄະດີ *Riese v. St. Mary's Hospital and Medical Center* (1987) 209 Cal.App.3d 1303,¹ ສານອຸທອນແຫ່ງລັດເອກລິພັນໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອມືນຢູ່ກັບຄຳຕັດສິນໂດຍເອກະສັນວ່າຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ສມັກໃຈພາຍໃຕ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປະຊາສິ່ງເອກະລະສະຖາບັນ² ໝວດ 5150 (ສັງຄຸມຂັງ 72 ຊົ່ວໂມງ) ແລະໝວດ 5250 (ການຮັບຮອງ 14 ມື້) ຈະສ່ວນສິດຂອງຕົນພາຍໃຕ້ LPS ໃນການຕັດສິນໃຈໂດຍຄວາມຮູ້

¹ ສານສູງສຸດແຫ່ງລັດເອກລິພັນໄດ້ຮັບທົບທວນຄະດີນີ້ເມື່ອວັນທີ 3 ມີນາ 1988. ເບິ່ງ 245 Cal.Rptr. 627. ເມື່ອວັນທີ 22 ມິຖຸນາ 1989, ສານສູງສຸດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງເປັນເອກະສັນໃຫ້ຍົກເລີກການທົບທວນຄະດີເພາະໄດ້ຮັບໂດຍຂາດການພິຈາລະນາ ແລະໄດ້ອອກຄຳສັ່ງເພີຍແຜ່ຄຳຕັດສິນຂອງສານອຸທອນບັນທຶກລາຍງານຄະດີອຸທອນ (Official Appellate Reports). ເບິ່ງ 259 Cal.Rptr. 669. ຄຳພິພາກສາຂອງສານອຸທອນໄດ້ມີຜົນຕັດຂາດໃນວັນທີ 29 ມິຖຸນາ 1989. ເບິ່ງ ຄຳພິພາກສາທີ່ພິມໃໝ່ໃນ 271 Cal.Rptr. 199.

² ການອ້າງອີງກົດບັນຍັດທັງໝົດຕໍ່ໄປແມ່ນການອ້າງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປະຊາສິ່ງເອກະລະສະຖາບັນ (“Welfare and Institutions Code”), ຍົກເວັ້ນແຕ່ໄດ້ບອກຢ່າງອື່ນ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວທີ່ໃຊ້ຢາຕ້ານໂລກຈິດ³ ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີສຸກເສີນ⁴ ຫລືໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນວ່າຕົນໄດ້ ຄວາມສາມາດ. [ອ້າງຄະດິດຮຽກກັນທີ່ 1308, 1320.] ແມ່ນວ່າການພິພາກສານັ້ນກ່ຽວເນື່ອງສະເພາະປະເພດ ບຸກຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງ 72 ຊົ່ວໂມງຫລື 14 ມື້, ຊຶ່ງຮັບການປິ່ນປົວໂດຍຢາຕ້ານໂລກຈິດໃນເມື່ອຕົນຄັດຄ້ານ, ຄໍາພິພາກສາ ຄະດິ *Riese*, ຫລັກການອ້າງອີງຂອງຄໍາພິພາກສາແລະບັນດາຄໍາພິພາກສາຕ່າງໆທີ່ຖືເປັນບັນທັດຖານເໝືອນເປັນ ກົດໝາຍແລະຫລັກອ້າງອີງອື່ນໆເຮັດໃຫ້ກະຈ່າງແຈ້ງວ່າທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການປ້ອງກັນສິດພາຍໃຕ້ LPS ຍັງມີສິດພື້ນຖານ ໃນການຕັດສິນໃຈໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການປິ່ນປົວໂດຍຢາຕ້ານໂລກຈິດໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ສຸກເສີນ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີ ທີ່ສານໄດ້ຕັດສິນວ່າຕົນໄດ້ຄວາມສາມາດ.

I.

LPS ປ້ອງການສິດຂອງທຸກຄົນອີງຕາມລະບຽບການທີ່ກ່ຽວກັບການຕັດສິນໃຈໂດຍຄວາມຮູ້

ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຮັບປິ່ນປົວໂດຍຢາຕ້ານໂລກຈິດ

A.

ການສຽງວນສິດທິ

ໃນການບັນຍັດ LPS, ທາງສະພາໄດ້ແຈ້ງຄວາມຕັ້ງໃຈສະເພາະທີ່ຈະ "ລົບລ້າງການໄດ້ຄວາມສາມາດຕ່າງໆ ທາງດ້ານກົດໝາຍ," [§ 5001(a)] ແລະ "ເພື່ອປ້ອງກັນສິດທິບຸກຄົນໂດຍການທົບທວນຂອງສານ" [§ 5001(d) (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ)]. ສານສູງສຸດແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍໄດ້ລົງຄວມເຫັນໄວ້ວ່າລະບຽບການຂອງ LPS "ສະແດງຄວາມ ເປັນຫ່ວງຂອງສະພາຜູ້ແທນເພື່ອໃຫ້ຄົນປ່ວຍໄດ້ຮັບການປ້ອງກັນສິດໃຫ້ສົມບູນຕາມຄວາມຕ້ອງການ." [*Thorn v. Superior Court* (1970) 1 Cal.3d 666, 674 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ)]. ແລະສານທີ່ຕັດສິນຄະດິ *Riese* ຍອມຮັບວ່າສິດທິຂອງ ຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ສມັກໃຈແລະທີ່ມີສພາບຈິດປັ່ນປວນໃນລັດແຄລິຟໍເນຍ, ໄດ້ຮັບການປ້ອງກັນສິດຢ່າງພິພິດພິດໂດຍກົດ ບັນຍັດ *Lanterman-Petris-Short*." [209 Cal.App.3d ທີ່ 1312.] ດັ່ງທີ່ສານອຸທອນໄດ້ກ່າວໄວ້: "ຕາມກົດ ບັນຍັດ, ທາງຜູ້ແທນເຕືອນແລ້ວເຕືອນອີກວ່າການທີ່ LPS ບໍ່ມອບສິດໃດສິດນຶ່ງຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງຈະໃຊ້ເປັນເຫດຜົນ ເພື່ອປະຕິເສດສິດນັ້ນບໍ່ໄດ້." [*Riese*, 209 Cal.App.3d ທີ່ 1316-1317.] ໝວດ 5005 ບັນຍັດວ່າ:

---

³ "ຢາຕ້ານໂລກຈິດ" ໝາຍຄວາມວ່າ "ຢາໃດທີ່ໃຊ້ຕາມປົກກະຕິເພື່ອຮັກສາອາການໂລກຈິດແລະອາການຜິດ ປົກກະຕິຮ້າຍແຮງທາງສມອງແລະອາລົມຢ່າງອື່ນ." § 5008(1); ປະມວນກົດລະບຽບແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍ, ຫົວຂໍ້ 9, ໝວດ 856; *Riese*, 209 Cal.App.3d ທີ່ 1310.

⁴ "ກໍລະນີສຸກເສີນ" ໝາຍຄວາມວ່າ "ສະຖານະການທີ່ບັງຄັບໃຫ້ປິ່ນປົວໂດຍຈໍາເປັນທັນທີແມ່ນວ່າຈະຜືນໃຈຄົນ ປ່ວຍກໍຕາມເພື່ອຮັກສາຊີວິດໄວ້ຫລືປ້ອງກັນອັນຕະລາຍທາງຮ່າງກາຍທີ່ຮ້າຍແຮງຕໍ່ຄົນປ່ວຍຫລືຄົນອື່ນໆ, ແລະບໍ່ມີວິທີທີ່ຈະ ໄດ້ຮັບຄໍາຍິນຍອມລ່ວງໜ້າ." § 5008(m); ເບິ່ງອີກ ປະມວນກົດລະບຽບແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍ, ຫົວຂໍ້ 9, ໝວດ 853; *Riese*, 209 Cal.App.3d ທີ່ 1308, n.2.

ຍົກເວັ້ນແຕ່ໄດ້ມີຄຳທີ່ເຈາະຈົງ, ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຖືກຜ່ອງຕາມໜັງສືຄຳຮ້ອງຫລືຄະດີໃດໆທີ່ໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນໂດຍອີງຕາມ
ລະບຽບການສ່ວນນີ້ກໍຈະບໍ່ເສັຍສິດທິທາງກົດໝາຍໃດໆຫລືເສັຍຄວາມສາມາດທາງກົດໝາຍໃດໆຊຶ່ງເປັນເຫດມາຈາກ
ລະບຽບການຂອງກົດໝາຍສ່ວນນີ້. [§ 5005 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ແລະ, ສະພາຜູ້ແທນໄດ້ເຮົາວ່າ:

ບຸກຄົນທີ່ເປັນໂລກຈິດມີສິດທິແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຕາມກົດໝາຍທີ່ໄດ້ຮັບຮອງໃຫ້ຄົນອື່ນໆທັງໝົດພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳ
ມະນູນແລະກົດບັນຍັດຂອງລັດຖະບານກາງແລະລັດຖະທຳມະນູນແລະກົດບັນຍັດຂອງລັດແຄລິຟໍເນຍຍົກເວັ້ນແຕ່ໄດ້
ມີການຈຳກັດສະເພາະພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດຂອງລັດຖະບານກາງຫລືຂອງລັດ. [§ 5325.1, (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດ
ກ້ອງ) .]

ໝວດ 5327 ສິ່ງເສີມຫລັກການພື້ນຖານນີ້ໂດຍການເວົ້າໃຫ້ກະຈ່າງເຮົາວ່າບຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ LPS ຍັງມີສິດທິ
ໝົດຂອງຕົນ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ໄດ້ຖືກຕັດສິດຢ່າງເຈາະຈົງ, ໂດຍບໍ່ຂຶ້ນກັບລັກສະນະພິເສດຂອງການຄຸມຂັງນັ້ນ:

ບຸກຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ສມັກໃຈພາຍໃຕ້ລະບຽບການຂອງສ່ວນນີ້ຫລືພາຍໃຕ້ການຮັບຮອງເພື່ອຮັບການປິ່ນປົວຢ່າງ
ຈິງຈັງຫລືການປິ່ນປົວຫລັງການຮັບຮອງຢູ່ສະຖາບັນຫລືໂຮງພະຍາບານໂລກຈິດສາທາລະນະຫລືເອກະຊົນໃດໆ, ລວມ
ທັງຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລທີ່ໄດ້ຖືກເອົາເຂົ້າສະຖາບັນການແພດ, ການແພດໂລກຈິດຫລືສະຖາບັນຮັກສາລະຍະຍາວ,
ກໍຈະມີສິດທິທັງໝົດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນສ່ວນນີ້ແລະຈະຮັກສາສິດທິທັງໝົດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິເສດແບບເຈາະຈົງພາຍໃນສ່ວນນີ້.
[§ 5327 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ສານຕັດສິນຄະດີ *Riese* ໄດ້ສະຫລຸບວ່າ "ລະບຽບການຂ້າງເທິງນີ້ເຫັນໄດ້ເຮົາວ່າໄດ້ບັນຍັດໄວ້ເພື່ອປ້ອງກັນການ
ອ້າງເຫດຜົນແບບຜິດໆວ່າ, ເພາະສະພາບໍ່ໄດ້ບັນຍັດສິດໃດສິດນຶ່ງຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງ, ຈຶ່ງສາມາດຕັດສິດຂອງຄົນປ່ວຍ
ໂລກຈິດທີ່ສານບໍ່ໄດ້ຕັດສິນວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດອອກຈາກສິດໃດໆທີ່ຄົນທົ່ວໄປມີ." [209 Cal.App.3d ທີ່ 1317.]

B.

ການຖືວ່າມີຄວາມສາມາດ

ຕາມ LPS, ການເສັຍສິດທາງກົດໝາຍຂອງຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງຖານເປັນໂລກຈິດເພາະໄດ້ຖືກຖືວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດ
ແບບອັດຕະໂນມັດພາຍໃຕ້ລະບົບເກົ່າກໍໄດ້ຖືກທຳລາຍ. [*Thorn v. Superior Court* (1970) 1 Cal.3d 666,
668; ເບິ່ງ *The Dilemma of Mental Commitments in California: A Background Document* (ບັນຫາ
ໃນການຄຸມຂັງຄົນຖານໂລກຈິດໃນລັດແຄລິຟໍເນຍ: ປັດຈຸບັນຂອງຫລັງ) (ພິດສະຈິກາ 1966) ອະນຸກຳມະການເລື່ອງ
ບໍລິການດ້ານໂລກຈິດ, ກຳມະການຊົ່ວຄາວຂອງສະພາວິທິແລະແຫ່ລ່ງ ທີ່ 52, 53, 55, 90.] ຕາມຂໍ້ສັ່ງເກດຂອງ
ສານຄະດີ *Riese* ບອກວ່າ, "ຫລັກການສຳຄັນຫລັກນຶ່ງຂອງ LPS ແມ່ນ, ຄົນປ່ວຍໂລກຈິດຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກຖືວ່າໄຮ້
ຄວາມສາມາດໂດຍອີງຕາມການທີ່ຕົນຖືກຄຸມຂັງຖານໂລກຈິດທໍ່ນັ້ນ." [209 Cal.App.3d ທີ່ 1315, ອ້າງອີງ
§§ 5331 ແລະ 5326.5(d).]

ການຖືວ່າຄົນທີ່ຖືກຖືວ່າເປັນໂລກຈິດຍັງມີຄວາມສາມາດແລະມີອິດສະລະທີ່ຈະໃຊ້ສິດພື້ນຖານສ່ວນຕົວຖ້າບໍ່ມີກົດໝາຍທີ່ຕັດສິດນັ້ນໂດຍສະເພາະ, ກໍຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແນວນວນຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຖືກຄຸມຂັງຖານເປັນໂລກຈິດໂດຍບໍ່ສັມັກໃຈແລະແນວນວນວ່າເຂົາມີສະພາບເປັນຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງກໍຕາມ. ຕາມທີ່ກ່າວໄວ້ໃນໝວດ 5331 :

ບຸກຄົນໃດໆຈະບໍ່ຖືກຖືວ່າໄດ້ຄວາມສາມາດເນື່ອງຈາກເຂົາໄດ້ຮັບການປະເມີນຫລືໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວດ້ານໂລກຈິດ... ເຖິງແມ່ນວ່າການປະເມີນຫລືການປິ່ນປົວໄດ້ດໍາເນີນໄປໂດຍຄວາມສັມັກໃຈຫລືບໍ່ກໍຕາມ. " (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .

ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ໝວດ 5326.5(d) ກ່າວຊ້ຳຫລັກການພື້ນຖານວ່າ " [ກ] ບຸກຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງຈະບໍ່ຖືກຖືວ່າຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິເສດ [ການປິ່ນປົວທີ່ສເນີ] ເພາະເຫດຜົນຢ່າງດຽວວ່າຕົນໄດ້ຖືກວິນິໄສວ່າເປັນຄົນທີ່ເປັນໂລກຈິດ, ສມອງປັນປວນ, ຜິດປົກກະຕິ, ຫລືພິການດ້ານສມອງ. " ແບ່ງ **Cal. Code Regs.**, ຫົວຂໍ້ 9, § 840(b) ອີກຄືກັນ (" ບຸກຄົນໃດຈະບໍ່ຖືກຖືວ່າໄດ້ຄວາມສາມາດໃນການຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດການຍິນຍອມໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າໄດ້ຖືກວິນິໄສວ່າເປັນໂລກຈິດຫລືມີອາການຢ່າງອື່ນທາງແພດທໍ່ນັ້ນ. " ດັ່ງນັ້ນ, " **LPS** ຈຶ່ງຮັບຮູ້ວ່າຄົນປ່ວຍອາດສາມາດຖືກຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ສັມັກໃຈແຕ່ຍັງມີຄວາມສາມາດໃຫ້ການຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ. " [*Riese*, 209 Cal.App.3d ທີ່ 1319 (ໄດ້ຕັດການເອີ້ຍແລະໝາຍເຫດທາງກ້ອງ) .]

ຕາມຂໍ້ສັງເກດຂອງສານອຸທອນໃນມໍ່ໆນີ້: " ສັງເກດໄດ້ເຮັດວ່າ, ກົດບັນຍັດ **LPS** ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າບຸກຄົນໃດມີອາການພິການຮ້າຍແຮງໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າເຂົາໄດ້ປະຕິເສດການປິ່ນປົວທາງດ້ານໂລກຈິດທໍ່ນັ້ນ. " [*Conservatorship of Walker* (1987) 196 Cal.App.3d 1082, 1093 (ຂີດກ້ອງໃນຕົ້ນສະບັບ; ໄດ້ຕັດການເອີ້ຍ) .] ຕາມຄວາມຈິງ, ການປະຕິເສດການຍິນຍອມໃນການຮັບຢາຕ້ານໂລກຈິດຈະຕ້ອງບໍ່ຖືເປັນເຫດຜົນພຽງພໍໃນການຕັ້ງຕົ້ນຂະບວນການຄຸມຂັງໂດຍບໍ່ສັມັກໃຈ. [**Cal. Code Regs.**, ຫົວຂໍ້ 9, § 855.]

ຄືກັນກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງພາຍໃຕ້ໝວດ 5150 ແລະ 5250, ບຸກຄົນທີ່ຖືກຄຸມຂັງພາຍໃຕ້ໝວດ 5200 (ການປະເມີນ 72 ຊົ່ວໂມງຕາມຄໍາສັ່ງຂອງສານ), 5260 (ການປິ່ນປົວຢ່າງຈິງຈັງເພີ່ມຕື່ມເປັນເວລາ 14 ມື້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຄິດຢາກຂ້າໂຕເອງ), 5270.10 (ການຮັບຮອງ 30 ມື້ເພື່ອຮັບການປິ່ນປົວຢ່າງຈິງຈັງເພີ່ມຕື່ມ) ແລະໝວດ 5300 (ຫລັງການຮັບຮອງ 18 ມື້ສໍາລັບຄົນທີ່ຈະເປັນອັນຕະລາຍໄດ້ໃນທຸກເມື່ອ) ບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນວ່າໄດ້ຄວາມສາມາດໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າເຂົາໄດ້ຖືກຄຸມຂັງພຽງຢ່າງດຽວ. ຈຸດດຽວກ່ຽວກັບການຄຸມຂັງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຕ້ອງຕັດສິນໃຈ, ຄື: ບຸກຄົນນັ້ນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົນເອງຫລືຕໍ່ຄົນອື່ນຫລືຂາດຄວາມສາມາດຢ່າງຮ້າຍແຮງຫລືບໍ່, ຊຶ່ງເປັນຜົນມາຈາກອາການປັນປວນທາງສມອງ; ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂກ່ຽວກັບການຄຸມຂັງຖານໂລກຈິດທີ່ກ່າວເຖິງເລື່ອງຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນນັ້ນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈຮັບການປິ່ນປົວໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ. ລະບຽບການຕາມກົດໝາຍສະພາທີ່ອ້າງຂ້າງເທິງນີ້ເຮັດໃຫ້ກະຈ່າງເຮັດວ່າສໍາລັບສະຖານະການທີ່ບໍ່ສຸກເສີນ, ບຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ **LPS** ກໍຈະສຽວນສິດພື້ນຖານຂອງຕົນໃນການຕັດສິນໃຈຮັບການປິ່ນປົວໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໂດຍຢາຕ້ານໂລກຈິດ, ໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ລັກສະນະຂອງການຄຸມຂັງສະເພາະ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນວ່າຕົນໄດ້ຄວາມສາມາດ.

C.

ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລພາຍໃຕ້ LPS

1. ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວ (§ 5352.1)

ບຸກຄົນຈະສາມາດຖືກປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວເປັນລະຍະ 30 ມື້ໄດ້ໂດຍອີງຕາມລາຍງານຄົບຖ້ວນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນຂອງຜູ້ປົກຄອງດູແລຫລືໂດຍອີງໃສ່ໜັງສືຢັ້ງຢືນທາງການຂອງບຸກຄົນຊ່ຽວຊານທີ່ໄດ້ສເນີການປົກຄອງດູແລ, [§ 5352.1.] ການດໍາເນີນຂອງສານໃນການຈັດຕັ້ງການປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວກໍຈະດໍາເນີນການ *ex parte*, ກ່າວຄື, ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລບໍ່ຢູ່ໃນສານໃນລະຫວ່າງການພິຈາລະນາທີ່ບໍ່ມີການໂຕ້ວາທີ. [ອ້າງຄະດີດຽວກັນ.] ອໍານາດທີ່ຈະມອບໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວຈະທໍກັນກັບອໍານາດຂອງຜູ້ປົກຄອງດູແລ "ຖາວອນ," [§ 5353.] ຢ່າງໃດກໍດີ, ການຈັດຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວແບບ *ex parte* ພາຍໃຕ້ໝວດ 5352.1 ຈະບໍ່ມີຜົນຕໍ່ປະເດັນໃດໆກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວໃນການຕັດສິນໃຈໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີສຸກເສີນຫລືໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນສະເພາະເຈາະຈົງວ່າຕົນໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດ, ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວກໍຍັງມີສິດທິໃນການຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດການຮັບຢາຕ້ານໂລກຈິດຄືກັນກັບບຸກຄົນຄຸມຂັງປະເພດອື່ນພາຍໃຕ້ LPS.

2. ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລ "ຖາວອນ" ຫລືລະຍະນຶ່ງປີ (§ 5350)

ໃນຄະດີ *Keyhea v. Rushen* (1986) 178 Cal.App.3d 526, 542, ສານອຸທອນແຫ່ງລັດເຊລີຟໍເນຍໃນເຂດອຸທອນທີ່ນຶ່ງໃຫ້ຄໍາພິພາກສາໂດຍເອກະສັນວ່າຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລພາຍໃຕ້ LPS ມີສິດປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຢາຕ້ານໂລກຈິດຕາມກົດບັນຍັດຂອງສະພາ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນວ່າຕົນໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດ, ຊຶ່ງສິດດັ່ງກ່າວກວມທັງນັກໂທດພາຍໃຕ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນັກໂທດໝວດ 2600. ໃນການພິຈາລະນາລົງຄໍາຕັດສິນນີ້, ສານທີ່ຕັດສິນຄະດີ *Keyhea* ໄດ້ອາໄສໝວດ 5357(d) ເປັນຕົ້ນ, ຊຶ່ງມີລະບຽບການວ່າ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນທີ່ໃຫ້ຂໍສເນີຕໍ່ສານກ່ຽວກັບອໍານາດແລະໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ປົກຄອງດູແລຈະຕ້ອງໃຫ້ຄໍາສເນີກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດ "ສິດໃນການປະຕິເສດຮັບການປິ່ນປົວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງກ່ຽວກັບການຂາດຄວາມສາມາດຢ່າງຮ້າຍແຮງຂອງຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລ." (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ.) ດັ່ງນັ້ນ, "ພາຍໃຕ້ລະບົບກົດບັນຍັດປະຈຸບັນ, ຜູ້ປົກຄອງດູແລພາຍໃຕ້ LPS ສາມາດກໍານົດໃຫ້ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຮັບການປິ່ນປົວທາງການແພດໄດ້, ແຕ່ຈະກໍານົດໄດ້ສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ການປິ່ນປົວດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກອະນຸຍາດພາຍໃຕ້ຄໍາສັ່ງຂອງສານທີ່ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງດູແລຫລືພາຍໃຕ້ຄໍາສັ່ງຂອງສານທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ (ຍົກເວັ້ນແຕ່ໃນກໍລະນີສຸກເສີນ)." [*Keyhea*, 178 Cal.App.3d ທີ່ 535, ແອ້ຍເຖິງ §§ 5358, 5358.2 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ).]

ສານຕັດສິນຄະດີ *Keyhea* ຍັງເອີ້ນພ້ອມເຫັນດ້ວຍກັບຄວາມເຫັນຂອງຫົວໜ້າໄອຍະການຂອງລັດ, ປີ 1977, ທີ່ໃຫ້ຂໍສະຫລຸບວ່າ, ພາຍໃຕ້ LPS,

ຜູ້ທີ່ຖືກປົກຄອງດູແລບໍ່ໄດ້ຖືກເຝິກຖອນສິດຂອງຕົນໃນການຕັດສິນໃຈເລື່ອງການແພດຂອງຕົນ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນສະເພາະເຈາະຈົງວ່າຕົນບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໃນເລື່ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນ (ຂີດກ້ອງຕາມສານ). ໂດຍເຫັນເຖິງລັກສະນະຂັ້ນພື້ນຖານຂອງສິດທິທີ່ຈະຮັບຜົນກະທົບນັ້ນ, ທາງສານບໍ່ຄວນຕັດສິນຕາມທີ່ກ່າວນີ້, ຍົກເວັ້ນແຕ່ທາງສານເຫັນວ່າຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລນັ້ນຂາດຄວາມສາມາດທາງສມອງເພື່ອເຂົ້າໃຈລັກສະນະບັນຫາທາງການແພດ,

ການປິ່ນປົວທີ່ຖືກສເນີແລະການສ່ຽງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນ. [60 Ops.Cal.Atty.Gen. 375, 377 (1977); ອ້າງ
ຄະດີດຽວກັນ (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ; ໄດ້ຕັດການເອີ້ນ).]

ຫຼັງຈາກໄດ້ພິຈາລະນາທົບທວນບົດນິຍາມປະຈຸບັນຂອງສະພາກ່ຽວກັບການຂາດຄວາມສາມາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ສານຕັດສິນ
ຄະດີ *Keyhea* ໄດ້ກ່າວສະຫຼຸບວ່າ "ໂດຍການໃຫ້ສິດພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂໃນການປະຕິເສດການປິ່ນປົວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການ
ຂາດຄວາມສາມາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, LPS ອໍານວຍສິດໃນການປະຕິເສດການປິ່ນປົວດ້ານໂລກຈິດສໍາລັບອາການປິ່ນປວນ
ທາງສມອງທີ່ເປັນຕົ້ນຕໍຂອງການຂາດຄວາມສາມາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄໍາສັ່ງຂອງສານ." [ອ້າງ
ຄະດີດຽວກັນທີ່ 536 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ).]

ໃນຄະດີ *Aden v. Younger* (1976) 57 Cal.App.3d 662, 672, ສານອຸທອນເນັ້ນວ່າ, ພາຍໃຕ້ LPS
"ຈະບໍ່ໃຫ້ຖືວ່າຄົນປ່ວຍໂລກຈິດຂາດຄວາມສາມາດໂດຍອ້າງພຽງແຕ່ວ່າຕົນໄດ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໂຮງພະຍາບານທີ່ນັ້ນ." ແນ່ນອນ,
ສານໃນລັດແຄລິຟໍເນຍຫລາຍແຫ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ, ເຖິງແມ່ນສານຕັດສິນວ່າຈໍາເປັນມີຜູ້ປົກຄອງດູແລ, ກໍ
ຈະບໍ່ຖືເປັນເຫດພຽງພໍເພື່ອຈະກໍານົດການໄຮ້ຄວາມສາມາດ. ໃນຄະດີ *Board of Regents v. Davis* (1975) 14
Cal. 3d 33, ສານສູງສຸດແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍໄດ້ກໍານົດວ່າຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລພາຍໃຕ້ LPS ກໍຍັງໄດ້ມີຄວາມສາມາດໃນ
ການເຮັດຄໍາສັນຍາພູກມັດ, ຊຶ່ງສິດນັ້ນຈະຈໍາກັດໄດ້ໂດຍການກໍານົດທີ່ຊັດເຈນຂອງສານທີ່ນັ້ນ. ທາງສານໄດ້ຍອມຮັບຮູ້ວ່າ
ຄົນທີ່ຂາດຄວາມສາມາດຢ່າງຮ້າຍແຮງອາດບໍ່ໄດ້ເປັນບໍາແລະບໍ່ໄຮ້ຄວາມສາມາດ, ແຕ່ວ່າ, ຕາມເຫດຜົນຕ່າງໆຫລາຍ
ຢ່າງ, ອາດຕ້ອງການໄດ້ຮັບການຊີ້ແນວທາງໃນການດໍາເນີນທຸລະສ່ວນຕົວ. [ອ້າງຄະດີດຽວກັນທີ່ 39, 43.]

ໃນຄະດີ *Baber v. Napa State Hospital* (1984) 154 Cal.App.3d 514, 519, ທາງສານກໍານົດວ່າ
"ການມີສະພາບເປັນຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລພຽງຢ່າງດຽວທີ່ນັ້ນຈະບໍ່ຖືເປັນການພິສູດການໄຮ້ຄວາມສາມາດ, ຕາມເຫດຜົນ
ມັນເອງ." ແລະໃນທໍານອງດຽວກັນ, ໃນຄະດີ *Conservatorship of Moore* (1986) 185 Cal.App.3d 718,
732, ທາງສານໄດ້ກໍານົດວ່າ "ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຈະບໍ່ຖືກຖືວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດໂດຍອັດຕະໂນມັດໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າ
ຕົນເປັນຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລ."

ກົດລະບຽບວ່າການຖືກປົກຄອງດູແລຕາມ LPS ບໍ່ເປັນການພິສູດການໄຮ້ຄວາມສາມາດກໍໄດ້ສະແດງອອກຢ່າງ
ກະຈ່າງແຈ້ງອີກເທື່ອນຶ່ງໃນຄະດີ *Conservatorship of Waltz* (1986) 180 Cal.App.3d 722. ໃນຄະດີ *Waltz*,
ສານຂັ້ນຕົ້ນໄດ້ລົງຄໍາສັ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງດູແລມີອໍານາດຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດ ECT. ສານອຸທອນໄດ້ຮັບຮອງການ
ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງດູແລ, ແຕ່ສັ່ງຂວັນການກໍານົດວ່າຜູ້ກ່ຽວໄຮ້ຄວາມສາມາດທີ່ຈະຍິນຍອມການປິ່ນປົວ ECT. ໃນ
ການພິຈາລະນາຕັດສິນເລື່ອງຄວາມສາມາດນັ້ນ, ທາງສານໄດ້ສະຫຼຸບຄວາມເຫັນດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

ເວົ້າຫຍໍ້, *Waltz* ມີຄວາມຢ້ານກົວການປິ່ນປົວ ECT ແພະເປັນໂລກຈິດແລະແພະມີເຫດຜົນພ້ອມໆກັນ
(ເນັ້ນໃນຕົ້ນສະບັບ). ໝວດ 5326.5, ພາກຍ່ອຍ (d) ສະແດງໃຫ້ເຫັນແຈ້ງວ່າການທີ່ເປັນຂໍ້ຄວາມຈິງວ່າ
Waltz ໄດ້ຖືກວິນິເສດວ່າເປັນໂລກຈິດພຽງຢ່າງດຽວກໍບໍ່ເປັນເຫດຜົນພຽງພໍທີ່ຈະຖືວ່າຜູ້ກ່ຽວບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃຫ້ການ
ຍິນຍອມ. ຜົນຕາມມາກໍຄື, ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາມີໂລກຈິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຫັນຄົນອື່ນເປັນສັດຕູ ("paranoid")

ເລື່ອງການປິ່ນປົວ ECT ແລະເລື່ອງອື່ນໆຫລາຍຢ່າງ, ຂໍ້ເທັດຈິງນີ້ຢ່າງດຽວກໍບໍ່ສາມາດນຳມາໃຊ້ວ່າເຂົາບໍ່ມີ ເຫດຜົນຢ້ານການປິ່ນປົວ ECT ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາປະຕິເສດການປິ່ນປົວນີ້ແມ່ນແຕ່ໃນລະຍະຊ່ວງເວລາທີ່ເຂົາບໍ່ມີ ອາການໂລກຈິດ. ການຢ້ານການສູນເສຍຄວາມຈຳໂດຍຊັ້ນເຊິ່ງກໍບໍ່ແມ່ນການຢ້ານແບບບໍ່ມີເຫດຜົນໃນຕົວ, ຊຶ່ງ ເປັນລາຍການນຶ່ງທີ່ຕ້ອງໃຫ້ການຍິນຍອມຕາມກຳນົດພາຍໃຕ້ໝວດ 5326.2, ແລະການຢ້ານຄວາມຕາຍກໍບໍ່ຖືວ່າ ບໍ່ມີເຫດຜົນໃນຕົວ, ແມ່ນວ່າການຕາຍທີ່ເກີດຈາກການປິ່ນປົວ ECT ຈະມີໜ້ອຍກໍຕາມ.

. . . ໃນຈຸດນີ້, ຈະເຫັນໄດ້ຈາກຫຼັກຖານວ່າມີຄວາມຄິດເຫັນທີ່ບໍ່ຄືກັນວ່າ **Waltz** ຈະຄິດເຫັນວ່າຢ່າດັ່ງກ່າວ ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາໄລ່ອື່ນໄດ້, ແລະທ່ານໝໍຂອງເຂົາ, ຜູ້ມີຄວາມເຫັນວ່າຢ່າດັ່ງກ່າວບໍ່ທັນໄດ້ເກີດຜົນຫຍັງ. ການມີ ຄວາມເຫັນຜິດກັນດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ເປັນຫຼັກຖານວ່າ **Waltz** ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການໃຫ້ການຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ ຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ [180 Cal.App.3d at 732-734 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ທາງຫົວໜ້າໄອຍະການໄດ້ຍອມຮັບຮູ້ວ່າການກຳນົດຄວາມສາມາດໃນການຍິນຍອມຮັບການປິ່ນປົວເປັນການກຳນົດທີ່ ສະເພາະເຈາະຈົງຕໍ່ການປິ່ນປົວສະເພາະທີ່ຖືກສເນີນນັ້ນ :

ການລົງຄຳເຫັນວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດພາຍໃຕ້ຫຼັກຖານການຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈອາດຈຳກັດຕໍ່ຂໍ້ຄວາມ ຈົງສະເພາະເຈາະຈົງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີການປິ່ນປົວທີ່ທາງແພດສເນີນນັ້ນ, ຂຶ້ນກັບສະພາບຈິດຂອງຜູ້ຖືກປົກຄອງດູ ແລ. ໂຕຢ່າງ, ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລອາດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງມີເຫດຜົນເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການຜ່າຕ່ອມໄທ ຣອຍ (thyroidectomy) ອອກ, ແຕ່ອາດມີຄວາມສາມາດປະຕິເສດການປິ່ນປົວທາງການແພດໂດຍວິທີອື່ນ. [58 Ops. Cal. Atty. Gen. 849, 852 (1975) .]

ໃນມໍ່ໆນີ້, ສານອຸທອນໄດ້ກຳນົດໃຫ້ກະຈ່າງແຈ້ງຂຶ້ນວ່າ, ເຖິງແມ່ນໃນການດຳເນີນການຂອງສານໃນການແຕ່ງ ຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງດູແລຄືນ, ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຈະຖືກຖອນສິດການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນບໍ່ໄດ້, ຖ້າບໍ່ມີການລົງຄຳເຫັນສະເພາະ ວ່າຕົນໄຮ້ຄວາມສາມາດ. ໃນຄະດີ *Conservatorship of Alfred Marvin W.* (1989) 206 Cal.App.3d 1572, ສານອຸທອນປະຈຳເຂດທີ່ໄດ້ລົງຄຳຕັດສິນວ່າ "ຂໍ້ຄວາມຈົງວ່າ [ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລ] ສືບຕໍ່ໃນສະພາບຂາດຄວາມສາມາດ ຢ່າງຮ້າຍແຮງພຽງຢ່າງດຽວກໍຈະຖືເປັນເງື່ອນໄຂພຽງພໍດ້ານຫຼັກຖານບໍ່ໄດ້ໃນການກຳນົດວ່າເປັນຜູ້ຂາດຄວາມສາມາດ ພິເສດພາຍໃຕ້ໝວດ 5357. ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຈະບໍ່ຖືກເສັຍສິດໃດໆດ້ານກົດໝາຍຫຼືຖືກຖືວ່າຂາດຄວາມສາມາດ ໃດໆທາງກົດໝາຍໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າເພາະຖືກຄຸມຂັງພາຍໃຕ້ **LPS** ພຽງຢ່າງດຽວ." [ອ້າງຄະດີດຽວກັນທີ່ 1578 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .] ທາງສານຍັງໄດ້ລົງຄຳຕັດສິນອີກວ່າຜູ້ຍິນຄຳຮ້ອງຂໍໃນການດຳເນີນຄະດີການແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງດູ ແລຄືນມີໜ້າທີ່ສເນີນຫຼັກຖານເພື່ອພິສູດໃຫ້ສານຕັດສິນວ່າຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຂາດຄວາມສາມາດພິເສດຕາມທີ່ຕົນຮ້ອງຂໍ ນັ້ນ. [ອ້າງຄະດີດຽວກັນ]

ກ່າວສະຫລຸບ, ຫຼັກຖານອ້າງອີງຂ້າງເທິງນີ້ພິສູດຢ່າງແນ່ນອນວ່າ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກການປົກຄອງດູແລ, ລວມທັງ ບຸກຄົນທີ່ຖືກການປົກຄອງດູແລຊົ່ວຄາວ, ຍັງມີສິດພື້ນຖານຂອງຕົນພາຍໃຕ້ **LPS** ໃນການຍິນຍອມຫຼືປະຕິເສດການຍິນ ຍອມຕໍ່ການຮັບຢາຕ້ານໂລກຈິດ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີສຸກເສີນຫຼືໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນສະເພາະເຈາະຈົງວ່າເຂົາໄຮ້ຄວາມ ສາມາດ.

II.

ສິດໃນການຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດການຍິນຍອມຮັບຢາຕ້ານໂລກາຈິດກໍໄດ້ຖືກຄຸ້ມຄອງສິດໂດຍອີງຕາມບັນດາຄໍາພິພາກສາຕ່າງໆທີ່ຖືເປັນບັນທັດຖານເໝືອນເປັນກົດໝາຍ (“COMMON LAW”) ແລະພາຍໃຕ້ສິດສ່ວນຕົວຕາມລັດຖະທໍາມະນູນ

ສານຕັດສິນຄະດີ *Riese* ຮັບຮູ້ວ່າ, ແມ່ນວ່າຈະບໍ່ຄິດເຫັນກົດບັນຍັດ LPS ເລີຍ, ສິດໃນການຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດການຮັກສາທາງແພດ, ລວມທັງການປິ່ນປົວໂລກາຈິດ, ກໍມີການປົກປ້ອງສິດພາຍໃຕ້ບັນດາຄໍາພິພາກສາຕ່າງໆທີ່ຖືເປັນບັນທັດຖານເໝືອນເປັນກົດໝາຍຂອງລັດນີ້ແລະພາຍໃຕ້ສິດສ່ວນຕົວຕາມລັດຖະທໍາມະນູນຂອງລັດນີ້. [209 Cal.App.3d ທີ່ 1317-1318.] ໃນຄະດີປວັດສາດຄືຄະດີຂອງ *Cobbs v. Grant* (1972) 8 Cal.3d 229, 243-244, ສານສູງສຸດແຫ່ງລັດແອລິໂຟເນຍລົງຄໍາຕັດສິນວ່າຈະບໍ່ສາມາດປະຕິເສດສິດໃຫ້ຄົນປ່ວຍມີສິດຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້, ຍົກເວັ້ນແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ "ສຸກເສີນຫລືຄົນປ່ວຍ . . . ທີ່ໄຮ້ຄວາມສາມາດ."

ເຫດຜົນງ່າຍໆກໍຄື:

ທ່ານໝໍ, ໃນຖານະເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານ, ຮັບຮູ້ການສ່ຽງທີ່ມີຢູ່ໃນວິທີການທີ່ຕົນແນະນໍາ, ການສ່ຽງທີ່ຈະມີຈາກການປະຕິເສດການປິ່ນປົວດັ່ງກ່າວ, ແລະໂອກາດທີ່ການປິ່ນປົວດັ່ງກ່າວຈະເກີດຜົນສໍາເລັດ. ແຕ່ຫລັງຈາກທ່ານໝໍໄດ້ເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນນີ້ໃຫ້ຜູ້ປ່ວຍແລ້ວ, ໜ້າທີ່ຂອງທ່ານໝໍໃນການເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານກໍໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ການຊົ່ງຊາເບິ່ງການສ່ຽງເຫລົ່ານີ້ຕໍ່ຄວາມຢ້ານກົວແລະຄວາມຫວັງຂອງຄົນປ່ວຍເອງກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຂໍ້າມີຂໍ້ານານຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານ. ການຄິດພິຈາລະນາແລະການຕັດສິນໃຈດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນການຕັດສິນໃຈທີ່ບໍ່ແມ່ນດ້ານການແພດຊຶ່ງສ່ຽວໄວ້ໃຫ້ຄົນປ່ວຍເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈເອງ. [Cobbs, 8 Cal.3d at 243 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ເບິ່ງ *Jarvis v. Levine* (Minn. 1988) 418 N.W.2d 139, 148 ("ທ່ານໝໍສາມາດສເນີ, ແຕ່ຈະບໍ່ເປັນຜູ້ກໍານົດການຕັດສິນໃຈທີ່ເດັດຂາດ") ອີກຄືກັນ.

ສິດໃນການຕັດສິນໃຈເລື່ອງສ່ວນຕົວຂອງບຸກຄົນມີຄວາມສາມາດຕາມກົດໝາຍເພື່ອຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບການຮັບການປິ່ນປົວດ້ານພະຍາບານມີນໍ້າໜັກຫລາຍກວ່າຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດເພື່ອປ້ອງກັນຊີວິດຂອງບຸກຄົນ. [ເບິ່ງ *Barber v. Superior Court* (1983) 147 Cal.App.3d 1006; *Bartling v. Superior Court* (1984) 163 Cal.App.3d 186, ໃນຄະດີທີ່ສົ່ງຄືນເພື່ອພິຈາລະນາໃໝ່ *Bartling v. Glendale Adventist Medical Center* (1986) 184 Cal.App.3d 97; *Bouvia v. Superior Court* (1986) 179 Cal.App.3d 1127; *Conservatorship of Drabick* (1988) 200 Cal.App, 3d 185, ປະຕິເສດການຮັບຮອງ 109 S.Ct. 399, ປະຕິເສດການພິຈາລະນາໃໝ່ 109 S.Ct. 828.]

ໃນຄະດີ *Bartling*, ສານອຸທອນໄດ້ລົງຄໍາເຫັນວ່າສິດຂອງຄົນທີ່ບັນລຸນິຕິພາວະທີ່ມີຄວາມສາມາດເພື່ອປະຕິເສດການປິ່ນປົວທາງພະຍາບານແມ່ນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຕາມລັດຖະທໍາມະນູນແລະຈະບໍ່ຕ້ອງຫລຸດລົງ. [163 Cal.App.3d ທີ່ 195.] ສານຄະດີ *Bartling* ຍັງໄດ້ລົງຄວາມເຫັນອີກວ່າສິດຂອງຜູ້ບັນລຸນິຕິພາວະທີ່ມີຄວາມສາມາດເພື່ອຕັດສິນທາງພະຍາບານມີນໍ້າໜັກຫລາຍກວ່າຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດກ່ຽວກັບ "ການຮັກສາຊີວິດ, ຄວາມຈໍາເປັນໃນການຄຸ້ມຄອງບຸກຄົນທີ່

ສາມທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ການປ້ອງກັນການຂ້າໂຕຕາຍ, ແລະການຮັກສາຈັນຍາທຳຂອງອາຊີບການແພດ." [ອ້າງຄະດິດຮວກັນ] ເບິ່ງ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສຸຂະພາບແລະຄວາມປອດໄພ, ໝວດ 7186 ອີກຄືກັນ (ສະພາຜູ້ແທນໄດ້ລົງຄຳເຫັນວ່າຜູ້ບັນລຸນິຕິພາວະມີສິດພື້ນຖານໃນການຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົນເອງດ້ານການຮັກສາທາງພະຍາບານ, ລວມທັງການຕັດສິນໃຈໃນການອະນຸຍາດຫລືການເຜີກຖອນລະບຽບການຊູຊີວິດໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີໂອກາດວ່າຈະຫາຍດີໄດ້) .

ບໍ່ຄືກັນກັບລັດອື່ນໆ, ລັດແຄລິຟໍເນຍໃຫ້ສິດສ່ວນຕົວທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ. [ເບິ່ງ Cal.Const., Art. I, § 1.] ສານແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍໄດ້ຮັບຮູ້ຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງເຖິງສິດຂອງຜູ້ປ່ວຍໂລກຈິດພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນໃນການບໍ່ຍິນຍອມຮັບການປິ່ນປົວ. ດັ່ງທີ່ສານອຸທອນໄດ້ແຈ້ງວ່າ:

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ທຸກຄົນມີສິດທີ່ເກີດຈາກບັນດາຄຳພິພາກສາຕ່າງໆທີ່ຖືເປັນບັນທັດຖານເໝືອນເປັນກົດໝາຍແລະຈາກການຮັບຮອງສິດສ່ວນຕົວຕາມລັດຖະທຳມະນູນຂອງລັດເພື່ອຈະຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດການປິ່ນປົວໃດໆທີ່ຖືກສເນີໃຫ້. [Foy v. Greenblott (1983) 141 Cal.App.3d 1, 11, ເອີ້ນ, ໃນລະຫວ່າງສິ່ງອື່ນໆ, Cobbs v. Grant, ອ້າງຂ້າງເທິງ, 8 Cal.3d ທີ່ 242-244.]

ໃນເມື່ອສານອຸທອນໄດ້ພິຈາລະນາສິດຂອງຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລເພື່ອຮັບການປິ່ນປົວທີ່ໄດ້ຜິນແລ້ວ, ສານອຸທອນໄດ້ແຈ້ງວ່າ: "ໃນກໍລະນີນີ້, ສິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ພວກເຮົາຂໍເວົ້າຕື່ມລວມທັງການເລືອກຫລືການປະຕິເສດການປິ່ນປົວຊຶ່ງເປັນການປິ່ນປົວທີ່ສາມາດກ້າວກ່າຍລັດຖະທຳມະນູນໃນການຮັກສາສິດສ່ວນຕົວ." [Lillian F. v. Superior Court (1984) 160 Cal.App.3d 314, 321 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ຫົວໜ້າໄອຍະການແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລຍັງມີສິດຕາມລັດຖະທຳມະນູນໃນການຍິນຍອມຫລືບໍ່ຍິນຍອມຮັບການປິ່ນປົວດ້ານພະຍາບານ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ມີຄຳສັ່ງຂອງສານທີ່ເປັນການກົງກັນຂ້າມ:

ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລ, ຄືກັນກັບຄົນປ່ວຍທົ່ວໄປ, ອາດເຂົ້າໃຈລັກສະນະຂອງການປິ່ນປົວໄດ້ຢ່າງມີເຫດມີຜົນ, ແຕ່ເຂົາປະຕິເສດການປິ່ນປົວດັ່ງກ່າວຕາມເຫດຜົນຊຶ່ງຜູ້ປົກຄອງດູແລອາດຄິດວ່າບ້າໆ. ຖ້າບໍ່ຈັດການພິຈາລະນາວ່າຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລນັ້ນມີຄວາມສາມາດຍິນຍອມຫລືປະຕິເສດການສເນີການຮັກສາພະຍາບານ, ທັງຜູ້ປົກຄອງດູແລແລະທ່ານໝໍອາດສ່ຽງການກະທຳຄວາມຜິດໃນການບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ຖືກປົກຄອງດູແລໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວພະຍາບານໃນເມື່ອເຂົາມີຄວາມສາມາດ, ຊຶ່ງເປັນການຜ່າຜົນສິດສ່ວນຕົວຂອງເຂົາຕາມລັດຖະທຳມະນູນ. [58

Ops.Cal.Atty.Gen. 849, 852 (1975) (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ຕໍ່ມາໃນມື້ນີ້, ໃນການຕັດສິນຢ່າງເປັນເອກະສັນຂອງສານສູງສຸດແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍ, ໄດ້ກ່າວຂ້າຢ່າງໜັກແໜ້ນເຖິງ "ສິດເບື້ອງຕົ້ນແລະພື້ນຖານ" ນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າການບໍ່ຍິນຍອມຮັບການປິ່ນປົວດ້ານພະຍາບານທີ່ໄດ້ສເນີໄປນັ້ນອາດເປັນເຫດໃຫ້ຕາຍຫລືເປັນເຫດໃຫ້ຕາຍໄວຂຶ້ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ:

ພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍ, ຄົນທີ່ບັນລຸນິຕິພາວະທີ່ມີຄວາມສາມາດແລະມີຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈກໍມີສິດພື້ນຖານໃນການຕັດສິນໃຈເລື່ອງຕົນເອງເພື່ອຮັບການປິ່ນປົວຫລືຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຍົກເລີກການປິ່ນປົວທຸກປະເພດໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຜົນກະທົບທີ່ຕົນຈະໄດ້ຮັບ. [Thor v. Superior Court (1993) 21 Cal.Rptr. 357, 360 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ) .]

ດັ່ງນັ້ນ, ນອກຈາກກົດບັນຍັດ LPS, ສິດພື້ນຖານໃນການຕັດສິນໃຈຢ່າງມີຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການປິ່ນປົວ ໂດຍການໃຊ້ຢາຕ້ານໂລກາຈິດ, ມີການຄຸມຄອງໂດຍບັນດາຄໍາພິພາກສາຕ່າງໆທີ່ຖືເປັນບັນທັດຖານເໝືອນເປັນກົດໝາຍ ຂອງລັດນີ້ແລະຕາມລັດຖະທໍາມະນູນເລື່ອງການຮັກສາສິດສ່ວນຕົວ.

III.

ການຕັດສິນໃຈແທນ

ໃນລັດແຄລິຟໍເນຍ, ຍົກເວັ້ນກໍລະນີສຸກເສີນ, "ຖ້າຄົນປ່ວຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຖິງກະສຽນຫລືຄົນທີ່ໄຮ້ຄວາມສາມາດ, ອໍານາດການຍິນຍອມກໍຖືກໂອນໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຫລືຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດທີ່ສຸດຂອງຄົນປ່ວຍທີ່ຈະຫາໄດ້." [Cobbs, 8 Cal.3d ທີ່ 244.] ໃນເລື່ອງການຕັດສິນໃຈແທນ, ສານທີ່ຕັດສິນຄະດີ *Riese* ໄດ້ກໍານົດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ຖ້າທາງສານໄດ້ຕັດສິນວ່າຄົນປ່ວຍບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃຫ້ການຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະຖ້າວ່າຕົນຍັງ ຖືກຄຸມຂັງເພື່ອຮັບການປິ່ນປົວຫລືການປະເມີນເປັນລະຍະ 72 ຊົ່ວໂມງຫລືພາຍໃຕ້ໝວດ 5150 ຫລືບໍ່ເກີນ 14 ມື້ ເພື່ອຮັບການຮັກສາຢ່າງຈິງຈັງພາຍໃຕ້ໝວດ 5250, ຄົນປ່ວຍອາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບການປິ່ນປົວດ້ວຍຢາຕາມຄໍາ ສັ່ງຂອງແພດ. ຖ້າການຄຸມຂັງຄົນປ່ວຍທີ່ຖືກກໍານົດວ່າບໍ່ສາມາດໃຫ້ການຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ມີ ກໍານົດເກີນກວ່າ 14 ມື້, ການຍິນຍອມດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ຮັບຈາກຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຫລືຜູ້ປົກຄອງຫລືຜູ້ ປົກຄອງດູແລຂອງຄົນປ່ວຍນັ້ນ." [Cf. § 5326.7, subd. (g) .] "ຜູ້ຕັດສິນໃຈແທນໃດໆ . . . ກ່ອນ ອື່ນ, ຄວນຕັດສິນໃຈແທນຕາມຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເຖິງຄວາມຕ້ອງການແລະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນປ່ວຍເອງ, ເທົ່າທີ່ ຄົນປ່ວຍໄດ້ສະແດງອອກມາກ່ອນທີ່ຄົນປ່ວຍບໍ່ທັນໄດ້ໄຮ້ຄວາມສາມາດ. ຖ້າບໍ່ສາມາດແນ່ໃຈວ່າຄົນປ່ວຍຈະໄດ້ ຕັດສິນໃຈແນວໃດ, ຜູ້ຕັດສິນໃຈແທນຄວນຕັດສິນໃຈໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຄົນປ່ວຍ."

[*Barber v. Superior Court*, ອ້າງຂ້າງເທິງ, 147 Cal.App.3d ທີ່ p.1021; 209 Cal.App.3d ທີ່ 1323 (ໄດ້ຕັດໝາຍເຫດທາງກ້ອງ) .]

ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍ, ການໄຮ້ຄວາມສາມາດດ້ານກົດໝາຍຂອງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າຂາດຄວາມ ສາມາດດ້ານສມອງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຜູ້ນັ້ນເສັຍສິດໃນການຕັດສິນໃຈສິ່ງສໍາຄັນນີ້, ແຕ່ມີຜົນຢ່າງດຽວ, ຄືການໂອນສິດນັ້ນ ໃຫ້ຄົນອື່ນຕັດສິນໃຈແທນທໍ່ນັ້ນ. [ເບິ່ງໂຕຢ່າງ, *Conservatorship of Valerie N.* (1985) 40 Cal.3d 143; *Foy v. Greenblott* (1983) 141 Cal.App.3d 1; ເລື່ອງຄະດີ *Hop* (1981) 29 Cal.3d 82 .] ການຕັດສິນໃຈແທນ ຄວນສະທ້ອນໃຫ້ໃກ້ເທົ່າທີ່ຈະໃກ້ໄດ້ເຖິງຄວາມມັກຫລືຄວາມປະສົງຂອງຄົນປ່ວຍເອງ. [ເບິ່ງແບບທົ່ວໄປ *J. Parry, A Unified Theory of Substituted Consent, Incompetent Patients' Right to Individualized Health Care Decision Making* (1987) 11 Ment. & Phys. Disab.L.Rep. 378, 381 (ຕໍ່ໄປນີ້ຈະເອີ້ນວ່າ "Parry") .]

ໃນຄະດີເທື່ອສູດທ້າຍໃນມື້ນີ້ທີ່ໄດ້ມີໃນລັດແຄລິຟໍເນຍເລື່ອງສິດຂອງຄົນທີ່ຖືກຕັດສິນວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດໃນການ ຕັດສິນໃຈຮັບການປິ່ນປົວແທນ, ມີກ່າວຕໍ່ໄປນີ້:

ແຕ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍແຫ່ງລັດແຄລິຟໍເນຍ, ບໍ່ມີການຖືວ່າມະນຸດເປັນພຽງຝ່າຍທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບວິຊາເທັກໂນໂລຢີທາງ ດ້ານການແພດ. ບັນດາຄໍາຕັດສິນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕັ້ງຕົ້ນຈາກຄະດີ *Cobbs v. Grant* ແລະ ຕໍ່ຫາຄະດີ *Barber*,

Bartling ແລະ *Bouvia* ກໍານຳສູ່ຄຳສະຫລຸບດັ່ງກ່າວນີ້. ຄະດີເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຍອມຮັບຮູ້ວ່າການຕັດສິນດ້ານການຮັກສາທາງແພດຕ້ອງຖືກຂີ້ນຳຕາມຄວາມຕ້ອງການແລະຄະດີທຳຂອງຄົນປ່ວຍສະເພາະບຸກຄົນ. ການຍອມໃຫ້ບຸກຄົນກຳນົດການຮັກສາດ້ານພະຍາບານແມ່ນວິທີສຳຄັນວິທີໜຶ່ງທີ່ສ້າງຄົມໃຫ້ກຽດຕໍ່ຖານະຂອງບຸກຄົນແຕ່ລະບຸກຄົນ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ກຽດສັກສີທີ່ສົມຄວນໃຫ້ກັບບຸກຄົນແຕ່ລະບຸກຄົນນັ້ນຈະບໍ່ຖືກຫລຸດລົງໂດຍອີງຕາມການເສຍຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນໃຈເລື່ອງການປິ່ນປົວ. [*Conservatorship of Drabick*, 200 Cal.App.3d ທີ່ 208 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ).]

ແລະຕາມຄຳສະຫລຸບຂອງສານສູງສຸດແຫ່ງລັດຄໍໂລຣາໂດເວົ້າວ່າ :

ການລົບກວນຕໍ່ຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນຂອງຮ່າງກາຍກໍມີຄວາມເປັນຈິງສຳລັບຄົນປ່ວຍທີ່ໄຮ້ຄວາມສາມາດທີ່ບໍ່ໜ້ອຍກວ່າສຳລັບຄົນທົ່ວໄປ; ແລະ, ໃນເລື່ອງນີ້, ການສ່ຽງຕໍ່ການຮັບຢາຕ້ານໂລກາຈິດສຳລັບຄົນປ່ວຍທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ການຍິນຍອມໂດຍຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈສຳລັບການປິ່ນປົວທີ່ສະເໜີກໍບໍ່ໜ້ອຍກວ່າສຳລັບຄົນທົ່ວໄປຄືກັນ . . . . ຄວາມຈິງແລ້ວ, ທາງລັດໜ້າຈະມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນຕົນເອງຫລາຍກວ່າຄົນທົ່ວໄປ . . . . [*People v. Medina* (Colo. 1985) 705 P.2d 961, 971 (ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂີດກ້ອງ; ໄດ້ຕັດການເອີ້ນ).]

ສຳລັບບຸກຄົນທີ່ສານໄດ້ຕັດສິນວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດຫລືທີ່ຖືກຄຸມຂັງພາຍໃຕ້ LPS ເກີນກວ່າ 14 ມື້, ຈຳເປັນຕ້ອງມີຜູ້ຕັດສິນໃຈແທນ. ຜູ້ປົກຄອງດູແລຫລືຜູ້ຕັດສິນແທນອື່ນໆທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍສານຈະຕ້ອງຄິດໃສ່ຄວາມປະສິງແລະຄວາມມັກຂອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບການຮັບຢາ. ໃນກໍລະນີທີ່ຂາດຫລັກຖານທີ່ຊັດເຈນໃດໆກ່ຽວກັບຄວາມປະສິງຂອງຄົນປ່ວຍດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຕັດສິນຄວນອີງໃສ່ຜົນປະໂຫຍດທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຄົນປ່ວຍ: ສະມາຊິກຊຸມຊົນຂອງຄົນປ່ວຍທີ່ຮູ້ຈັກເຫດຜົນຈະເຮັດຫຍັງແນ່ໂດຍພິຈາລະນາເຖິງຄອບຄົວແລະໝູ່ຄູ່, ສິນທຳແລະສາດສະໜາຂອງຄົນປ່ວຍ, ການສ່ຽງແລະຜົນປະໂຫຍດດ້ານການພະຍາບານ, ບັດໃນການໃຊ້ການປິ່ນປົວທີ່ບໍ່ດີໃນມື້ນີ້, ຖ້າມີ, ຂອງວິທີການປິ່ນປົວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ແລະຂໍ້ອື່ນໃດໆທີ່ເບິ່ງຄືວ່າກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນປ່ວຍຫລືການຕັດສິນໃຈຈຳເພາະດັ່ງກ່າວ. ດັ່ງນັ້ນ, ການທົດສອບຜົນປະໂຫຍດທີ່ດີທີ່ສຸດບໍ່ແມ່ນການກວດສອບແອບໆທາງດ້ານການແພດທໍ່ນັ້ນ, ແຕ່ເປັນການກວດສອບທີ່ກວ້າງຂວາງດ້ານສິນທຳ, ການແພດ, ຈິດວິດທະຍາແລະກົດໝາຍຕາມທັດສະນະຄະດີຂອງຄົນປ່ວຍໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້. [*Parry*, ອ້າງຂ້າງເທິງ, ທີ່ 379.]

IV.

ບົດສະຫລຸບ

ບຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນກັບລະບຽບການຂອງ LPS, ໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ລັກສະນະຂອງການຄຸມຂັງສະເພາະໃດໆ, ຈະຮັກສາສິດພື້ນຖານຂອງຕົນໃນການຕັດສິນໃຈຍອມຮັບການປິ່ນປົວໂດຍໃຊ້ຢາຕ້ານໂລກາຈິດ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີສຸກເສີນຫລືໃນກໍລະນີທີ່ສານຕັດສິນສະເພາະເຈາະຈົງວ່າເຂົາໄຮ້ຄວາມສາມາດ. ສຳລັບບຸກຄົນທີ່ທາງສານໄດ້ຕັດສິນວ່າໄຮ້ຄວາມສາມາດແລະທີ່ຖືກຄຸມຂັງພາຍໃຕ້ LPS ເກີນກວ່າ 14 ມື້, ຕ້ອງມີຜູ້ຕັດສິນໃຈແທນ.